Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱαυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 26 Σεπτεμβρίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 43*

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐκεῖ, μὲ ἄλλα ροῦχα, μὲ ἀλλαγμένα πρόσωπα, ἀγνώριστοι, βοηθούμενοι πάντα ἀπὸ τοὺς «καρμπονάρους» (¹), θὰ προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τοῦ παραδώσουν ἕνα σχέδιο γιὰ ν' ἀποδράσῃ, διάφορα σημαντικὰ ἔγγραφα, καὶ ἰδίως ἕνα γράμμα τοῦ Βασιλέα της Ρώμης ποὺ εἶχαν ἀναλάβει νὰ δώσουν στὰ χέρια τοῦ ἔνδοξου πατέρα του ἀψηφώντας ὅλες τὶς δυσκολίες.

Ὁ συνταγματάρχης ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἀψηφήσῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ παραδώσῃ στὸν Αὐτοκράτορα τὸ γράμμα τοῦ γιοῦ του. Πόση προσοχὴ ὅμως χρειαζόταν γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό! Ἔπρεπε πρῶτα ἀπ' ὅλα ν' ἀποφύγῃ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν Ἄγγλων Ἀστυνόμων ποὺ κυκλοφοροῦσαν σ' ὁλόκληρο τὸ νησὶ μασκαρεμένοι. Γι' αὐτὸ εἶχε μεγάλη τύχη ποὺ ἡ λαίδη Ὀ-Ντόνοβαν τοῦ πρότεινε ν' ἀναλάβῃ τὴν Κάτια. Φιλοξενούμενο ἀπὸ μιὰ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, τὸ κοριτσάκι θὰ βρισκόταν ἀκριβῶς μέσα στὸ καταλληλότερο περιβάλλον. Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς φανῇ πολὺ χρήσιμη καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ συγκεντρώσουν τὶς πληροφορίες τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀποστολή τους.

— Συνταγματάρχη μου, ψιθύρισε ἔξαφνα κοντά του ὁ Βερεζίνας. Ἔφτασε ἡ στιγμή!

Ὁ κ. Μοντάργκ τὸν ἀκολούθησε. Κατέβηκαν κρυφὰ στὴ βάρκα καὶ μὲ δυνατὲς κουπιὲς ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ καράβι.

(¹) Σ. τ. Μ. Καρμπονάροι, κάποια μυστικὴ ἑταιρεία μὲ πολιτικοὺς σκοπούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Νέες γνωριμίες

—Κάτια, εἶπε ὁ Πάτρικ μπαίνοντας στὸ μικρὸν κῆπο τὸν προορισμένο γιὰ τὰ παιδιά, σὲ ζητοῦν στὸ σαλόνι.

«Ἡ Κάτια ἑτοιμάσθηκε νὰ τῆς δώσῃ μιὰ ἀνάλογη ἀπάντηση...»

Ἡ μικρούλα ἔχωσε τὰ λασπωμένα χέρια της μέσα στὴ μικρὴ γούρνα μὲ τὸ νερὸ καὶ τὰ ξέπλυνε βιαστικά.

— Μὲ χρειάζεται τίποτε ἡ λαίδη Ὀ-Ντόνοβαν; εἶπε. Ἔρχομαι ἀμέσως. Μήπως εἶμαι πολὺ ξεμαλλιασμένη;

—Ὄχι, ὄχι, ἔλα. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἐδῶ.

Ἡ Κάτια ἔγινε κατακόκκινη καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβο της ἀκολούθησε τὸν Πάτρικ.

Τὴ γύρευε, λέει, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας. Εἶχε ἄραγε ἀνακαλύψει τὸ παιχνίδι; Καὶ ὅμως τὸ διαβατήριό της ἦταν κοθεντικό. Ἦταν βγαλμένο στὸ ὄνομα τῆς Κατερίνας Ἰβάνοβνας Ὀλένιν καὶ ἡ Κάτια μποροῦσε νὰ ὁρκιστῇ στὸ Εὐαγγέλιο πὼς ἦταν αὐτὴ καὶ ὄχι ἄλλη.

Ὡστόσο πηγαίνοντας ὁ Πάτρικ τῆς ἐξηγοῦσε τὸ σκοπὸ τῆς βίζιτας τοῦ ἀστυνόμου.

—Ἦρθε νὰ παρουσιάσῃ στὴ μαμμὰ τὴν ἀνιψιά του λαίδη Μίλδρεδ Κίγκσμπερρου, εἶπε. Εἶναι ἡ κόρη ἑνὸς Ἄγγλου Δόρδου καὶ θέλει νὰ σὲ γνωρίσῃ.

—Ἄ, ἔκανε ἡ Κάτια μὲ ἀνακούφιση. Τὴν εἶδες ἐσύ; Εἶναι μεγάλη;

— Τῆς δικῆς σου ἡλικίας ἐπάνω κάτω.

— Εἶναι συμπαθητική;

—Ἔχει πολὺ καλοὺς τρόπους, μὰ εἶναι τόσο περήφανη, ἔκανε ὁ Πάτρικ μ' ἕνα μορφασμό. Καμαρώνει πολὺ γιὰ τὸν τίτλο της καὶ γιὰ τὴν καταγωγή της, καὶ λένε πὼς δὲν καταδέχεται κανένα. Ὁ θεῖος της τὴν παραχαϊδεύει. Δὲν τῆς χαλάει ποτὲ κανένα χατήρι.

Ἡ Κάτια ἄκουσε μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση αὐτὴ τὴν τελευταία φράση. Τούτη τὴ μικρὴ Ἀγγλίδα ἔπρεπε νὰ τὴν πιάσῃ φίλη μὲ κάθε τρόπο. Μποροῦσε νὰ τῆς φανῇ πολὺ χρήσιμη.

Ἐντωμεταξὺ εἶχαν φθάσει στὸ σαλόνι ὅπου ἡ λαίδη Ὀ-Ντόνοβαν δεχόταν τοὺς ξένους της.

Ὁ Ἄγγλος ἀστυνομικὸς ἐκάρφωσε στὴν Κάτια τὴν παρατηρητική του ματιὰ ποὺ μποροῦσε νὰ παγώσῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Κάτια, παρ' ὅλη της τὴν ψυχραιμία, αἰσθάν-

θηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὄχι πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτό της

Σὲ μιὰ ψηλὴ πολυθρόνα, ἀντίκρυ του, καθόταν ἕνα κοριτσάκι ντυμένο μ' ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια, μὲ ἕνα πρόσωπο σὰν τριαντάφυλλο καὶ τὰ ὡραῖα χρυσὰ μαλλιὰ τῶν Ἀγγλίδων. Εἶχε τὰ χέρια της ἀκουμπισμένα στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας καὶ κοίταζε ὅλους μέσ' στὴ σάλα μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε:

«— Θαυμάστε με, εἶμαι ἡ μόνη κληρονόμος ἑνὸς εὐγενεστάτου Ἄγγλου Δόρδου!»

Ἡ λαίδη Ὀ-Ντόνοβαν χαμογέλασε ἀντικρύζοντας τὴν Κάτια καὶ στράφηκε πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας:

— Σὲρ Οὐΐλλιαμς, εἶπε, νὰ ἡ μικρούλα μου συνταξιδιώτισσα ποὺ σᾶς ἔλεγα. Ὁ πατέρας της μοῦ τὴν ἐμπιστεύθηκε γιὰ μερικοὺς μῆνες, Ἦταν πολὺ ἀδιάθετη γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι της ὡς τὸ Ἀκρωτήρι, τώρα ὅμως εὐτυχῶς συνῆλθε.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας σηκώθηκε καὶ χαιρέτησε τὴν Κάτια σὰν τέλειος τζέντλεμαν· ἡ δὲ Μίλδρεδ ὅμως μόλις μισανοίγοντας τὸ στόμα της βεβαίωσε πῶς ἦταν γοητευμένη ποὺ ἔκανε τὴ γνωριμία τῆς Κάτιας. Ὕστερα ξαναπῆρε τὴν ἐξεζητημένη πόζα της. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς κάποιος ζωγράφος, καθισμένος ἀντίκρυ της, δοκίμαζε νὰποθανατίσῃ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση.

Ἡ συνομιλία ἀνάμεσα στὴ λαίδη Ὀ Ντόνοβαν καὶ τὸν ἐπισκέπτη της συνεχίστηκε. Ἡ Κάτια, ποὺ δὲν γνώριζε καλὰ ἀγγλικά, καθόταν κι' ἄκουγε. Ἡ Μίλδρεδ ἐξέταζε προσεκτικὰ τὸ ντύσιμο τῆς νεοφερμένης. Ἡ μικρὴ Ρωσίδα, καθὼς ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἦταν πολὺ κομψότερα ντυμένη ἀπ' αὐτήν.

Ὅσο γιὰ τὸν Πάτρικ, αὐτὸς βαριόταν ἀπελπιστικὰ ὅπως ἦταν ἀναγκασμένος νὰ παίζῃ τώρα τὸ βωβὸ πρόσωπο. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα του εἶχε τὴν καλὴ ἔμπνευση νὰ τὸν στείλῃ στὸν κῆπο νὰ κόψῃ μερικὰ λουλούδια γιὰ τὴν Μίλδρεδ. Τὰ δυὸ κοριτσάκια εἶπαν πῶς θὰ ἤθελαν κι' αὐτὰ νὰ βγοῦν μαζί του, κι' ἔτσι τὰ τρία παιδιὰ κατέβηκαν στὸν κῆπο.

Ἐδῶ ὁ πάγος ἄρχισε κάπως νὰ λυώνῃ. Ὁ Πάτρικ, σὰν γνήσιος ἀπόγονος τῶν Ἰρλανδῶν εὐγενῶν, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τῆς Μίλδρεδ.

Ἡ Κάτια ποὺ ἤθελε νὰποκτήσῃ τὴ φιλία της, τῆς ἔκανε καὶ αὐτὴ τοῦ κόσμου τὶς περιποιήσεις.

Ἡ Μίλδρεδ, ποὺ ἡ μεγάλη της ἀδυναμία ἦταν οἱ κολακεῖες καὶ οἱ φιλοφρονήσεις, καταδέχτηκε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ὕψος της καὶ νὰ πιάσῃ κουβέντα.

— Τὸ καπέλλο σας εἶναι πραγματικὰ θαυμάσιο, ἐδήλωσε καρφώνοντας τὰ μάτια της στὸ καπελλάκι τῆς Κάτιας. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔχετε πάρει;

—Ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπάντησε ἡ Κάτια.

— Ντύνεσθε στὸ Παρίσι! φώναξε ἡ Μίλδρεδ μὲ φανερὸ φθόνο. Ἐγὼ νόμιζα πῶς εἴσαστε Ρωσίδα.

— Εἶμαι, εἶπε ἡ Κάτια. Ἀλλὰ μένουμε στὴ Γαλλία τώρα καὶ τρία χρόνια, καὶ προτοῦ νὰ φύγουμε ὁ πατέρας μου μοῦ ἀγόρασε μερικὰ φορέματα καὶ καπέλλα.

Ἡ νεαρὴ λαίδη ἦταν ἐξαιρετικὰ κοκέτα καὶ τρελλαινόταν γιὰ τὸ ὡραῖο ντύσιμο. Θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ράβῃ τὰ φορέματα της στὸ Παρίσι.

Βέβαια ἡ Ἀγγλία κυβερνοῦσε τὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ τὰ ζητήματα τῆς τουαλέττας ἀναγνώριζε τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Παρισιοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ δήλωση τῆς Κάτιας, ἡ Μίλδρεδ ἐζήτησε νὰ θαυμάσῃ τὶς παριζιάνικες τουαλέττες της. Ἡ μικρὴ Ρωσίδα δέχθηκε πρόθυμα.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, εἶπε, πῶς γιὰ σήμερα εἶναι πιὰ ἀργά. Πρέπει νἀνεβῶ ἐπάνω γιὰ νὰ σερβίρω τὸ τσάϊ. Ὡστόσο ἂν ἡ εὐγενία σας θελήσῃ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ σὲ λίγες ἡμέρες, θὰ αἰσθανθῶ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ σᾶς δείξω ὅ,τι ἔχω φέρει ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Θὰ θέλατε νὰ ἔρθετε μεθαύριο τὸ Σάββατο στὸ Μπριὰρ νὰ χορέψετε; ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Μίλδρεδ βάζοντας κατὰ μέρος γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν πόζα της. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης προσκάλεσε τὰ πιὸ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς Ἀγίας Ἑλένης μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Θέλει νὰ γνωριστοῦμε μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ κόμητος Μοντολὸν καὶ τοῦ στρατηγοῦ Μπερτράν, τοῦ Αὐλάρχη του. Εἶναι σωστὴ ἀγγαρεία, πρόσθεσε μὲ περιφρόνηση. Θὰ ἤθελα ν' ἀρνηθῶ τὴν πρόσκληση, μὰ ὁ θεῖος μου δὲν μ' ἄφησε.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Πάτρικ. Ἔχουμε τόσες λίγες διασκεδάσεις σ' αὐτὸ τὸ νησί. Θὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ περάσῃ κανεὶς ἕνα ἀπόγευμα χορεύοντας. Ἔτσι δὲν εἶναι Κατιούσκα;

—Μὰ βέβαια! φώναξε ἡ μικρὴ Ρωσίδα ποὺ ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀπὸ συγκίνηση μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ ἔβλεπε τὸν Αὐτοκράτορα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΖΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

. . . . . .

Ἡ ἡμέρα πέρασε, καὶ μὲ τὴ συννεφιὰ νύχτωσε νωρίς.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γεμάτος σύννεφα ὁ οὐρανός, κι' ἔκανε μιὰ κουφόβραση ἀνυπόφορη.

—Ζέστη! εἶπε ὁ Παντελῆς καθὼς καθότανε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φᾶνε.

— Θὰ ξεσπάσῃ καμμιὰ θύελλα! εἶπε ὁ Σουλεϋμάν... Δὲν μπορεῖ νὰ ξανοίξῃ λίγο ὁ καιρός...

— Μεθαύριο, ποὺ θὰ πνίξουμε τὸ γέρο! φώναξε γελώντας ὁ Μουσταφᾶς.

Καὶ τὸ γέλιο του πείραξε στὰ νεύρα τὸν μικρό.

Ὁ Μουσταφᾶς τὸ παρατήρησε.

— Μικρὲ Χαλήλ, εἶσαι στενοχωρημένος! εἶπε. Καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὶς πλάτες.

Ἔπειτα συνέχισε, ἐνῷ σήκωνε ψηλὰ τὸ μεγάλο του ποτήρι, γεμάτο κρασί:

— Κοιτάξετε χρῶμα... Σὰν τὰ ρουμπίνια τοῦ Τεπενλελῆ... Ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο...

Τὸ κόκκινο κρασὶ λαμπύρισε κάτου ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

Μονοροῦφι τὸ κατέβασε ὁ φύλακας κάτου.

—Πιές, Σουλεϋμάν... μοῦ τὸστειλε σήμερα ὁ Μπεκὴρ ἀπὸ τὰ Γιάννενα... Πιές...

Ἤπιε κι' ὁ Σουλεϋμάν.

Σὲ λίγο, τὰ κίτρινα πάντα μάγουλά του ξανάψανε κάπως ἀπὸ τὸ κρασί.

— Χαλήλ!.. Χαλήλ! εἶπε ὁ Μουσταφᾶς, ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία μόνο σὰν πίνῃς κρασί... Γκούχ... Γκούχ..., μπά, πνίγηκα...

Γέλασε κι' ὁ Σουλεϋμάν, καὶ κατέβασε δεύτερο μεγάλο ποτήρι γεμάτο κοκκινέλι...

— Θὰ μεθύσουν! σκέφτηκε μὲ κάποια ἀνατριχίλα ὁ Παντελῆς.

Θυμήθηκε τὴ φρικτὴ βραδυὰ ποὺ πέρασε μὲ τοὺς μεθυσμένους στὸ Χάνι... Καὶ δεύτερο ρίγος πέρασε τὸ κορμί του...

— Ποὺ λές, Σουλεϋμάν... Ὀ' Ἀλῆς... Γκούχ! γκούχ!

Ὁ βήχας ἔκοψε τὴν κουβέντα του.

Ὁ Σουλεϋμὰν γελοῦσε κι' αὐτὸς τώρα. Τ' ἀτσάλινα μάτια του λαμπυρίζανε διαβολικά.

—Ἡ ἱστορία τοῦ Μουράτ... ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ὅλο παραξενιά, Χαλήλ... Γκούχ! γκούχ! Ὁ Σουλτάνος Βαγιαζὴτ μιὰ φορά...

— Χόρευε σ' ἕνα σκοινί! εἶπε ὁ Σουλεϋμὰν γελώντας δυνατά.

— Τί ἔξυπνος εἶσαι! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ Μουσταφᾶς. Καὶ κατέβασε

κι' ἄλλο ποτήρι. Ὁ Σουλεϋμὰν ἄπλωσε στὸν Παντελῆ τὸ ἄδειο δικό του.

— Βάλε μου καὶ μένα, Χαλήλ, εἶπε γελώντας διαρκῶς χωρὶς λόγο.

—Ὁ Σουλτάνος Βαγιαζὴτ
χόρευε σ' ἕνα σκοινί...

Ξαναεῖπε τραγουδιστὰ ὁ Μουσταφᾶς.

Ἄρεσε αὐτὸ στὸ δεύτερο φύλακα. Κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή του νὰ τραγουδάῃ δυνατά.

Ὁ Παντελῆς τοὺς κοίταζε.

Μιὰ λάμψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του κείνη τὴ στιγμή. Νὰ μὴν τὸ σκεφτῇ πρωτύτερα!.. Ἔπρεπε νὰ μεθύσουν αὐτὸ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μπῇ ἡ ἰδέα στὸ μυαλό του.

Μὰ βέβαια...

Ἂν τὰ κατάφερνε νὰ μεθύσουνε καὶ τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ;

Ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὸ τραπέζι. Καὶ μὲ τὸ κεφάλι στὶς παλάμες σκεπτότανε.

— Πρέπει νὰ τὰ κανονίσω μὲ τὸ Χαραλάμπη αὐτά...

Ὁ Σουλτάνος Βαγιαζήτ...
τραγουδοῦσαν ζωηρὰ τώρα οἱ μεθυσμένοι. Χτυποῦσαν τὰ χέρια τους μὲ ρυθμὸ καὶ τὰ πόδια τους.

Τὸ πρόσωπό τους ἦταν ξαναμμένο, μὰ στὸ κόκκινο πρόσωπο τοῦ Μουσταφᾶ, σὲ χοντρὲς σταγόνες, ἔτρεχε ὁ ἱδρώτας.

Ὁ Σουλεϋμὰν χοροπήδαγε στὴν καρέκλα του, κι' ὅλο ἔπινε, ἔπινε συνέχεια.

Ὁ Παντελῆς τοὺς κοίταζε μὲ ἀηδία.

—Ὁ Μουράτ... Ὁ Μουράτ... εἶναι ψάρι τώρα... ἔλεγε ὁ μεθυσμένος φύλακας. Ἀμ βέβαια...—καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει σοβαρό, λὲς καὶ ἐπρόκειτο νὰ λύσῃ κάποιο σπουδαῖο ζήτημα—τόσον καιρὸ στὰ νερά... ψάρι... Ὁ Μουρὰτ ψάρι...

—Χά... χά... ψάρι! ἔκανε ὁ Σουλεϋμάν.

Ἀστραπὲς φώτισαν τὸ δωμάτιο.

Μακρινὰ μπουμπουνητὰ ἀντηχοῦσαν, κι' ὅλο πλησιάζανε.

Μούγκριζε καὶ ἡ λίμνη.

— Βαγιαζήτ! εἶπε ὁ Σουλεϋμάν.

Καὶ κυλίστηκε σὰν ἄψυχος στὸ πάτωμα, ὅπου ἀπόμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Μουσταφᾶς τέντωσε τ' αὐτί του στὸ βογγητὸ ποὺ ἔκαναν τὰ νερὰ τῆς λίμνης.

Ἔμεινε λίγη ὥρα ἔτσι, ἀκούγοντας μὲ ἀφοσίωση τὸ θόρυβο.

— Μουρὰτ!.. Μουράτ!.. ψιθύρισε σὰ σὲ ὄνειρο.

Κ' ἔγειρε κι' αὐτὸς στὸ τραπέζι, ὅπου δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ βαθιά.

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ τότε, σὰ μαγνητισμένα, στηλώθηκαν στὰ κλειδιά. Λάμπανε στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ, καὶ ὁ Παντελῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνου τους... Νὰ τὸ μεγάλο κλειδὶ τῆς σιδερένιας πόρτας, νὰ τὰ μικρὰ κλειδιὰ ποὺ ἀσφάλιζαν τὰ κελλιά.

Ἔξω τὰ μπουμπουνητὰ ἔδιναν κι' ἐπαίρναν.

Ἀστραπές, ποὺ ἡ λάμψη τους τύφλωνε, φώτιζαν κάθε λίγο τὸ δωμάτιο. Οἱ δυὸ φύλακες κοιμώνταν γιὰ καλά. Ὁ Σουλεϊμὰν ρουθούνιζε δυνατά.

Ὁ Παντελῆς, μὲ τὰ μάτια διαρκῶς στηριγμένα στὰ κλειδιά, ἀνατινάχτηκε, παίρνοντας μιὰ παράτολμη ἀπόφαση...

Ἂν δοκίμαζε;;.

Ξανακάθησε, γιατὶ τὰ γόνατά του τρέμανε. Δὲν ἦταν μικρὸ τόλμημα. Γιατὶ κινδύνευε φοβερὰ κι' αὐτὸς κι' ὁ κὺρ-Στάθης.

Ἡ δυνατὴ βροχὴ ἔκανε μεγάλο θόρυβο...

Κεραυνοὶ ἔπεφταν συνέχεια...

Οἱ ἀστραπὲς φώτιζαν σὰν ἡμέρα γύρω.

Ἡ λίμνη βογκοῦσε...

Καὶ φάνηκε στὸν Παντελῆ πῶς ἄκουγε μιὰ φωνὴ παραπονιάρικη νὰ λέῃ:

— Μουράτ... Μουράτ...

Καὶ πῶς θὰ ἔβλεπε τὸ πνιγμένο παιδὶ τοῦ Μουσταφᾶ, νὰ παρουσιάζεται σὰν φάντασμα μπροστά του, στᾶσπρα, μελανιασμένο, φριχτό...

Ἕνας δυνατὸς τρόμος ἔκανε τὰ σαγόνια του νὰ τρέμουν.

Παρ' ὀλίγο νὰ ξεφωνίσῃ...

— Μουράτ... Μουράτ! ἔλεγε ἡ ἀδύνατη τώρα φωνή.

Ὁ μικρὸς προχώρησε...

— Χάθηκα, εἶπε, ἂν μὲ πιάσουν. Ἐμπρός!..

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

(Ἀπὸ τὸ παιδικὸ μυθιστόρημα ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς, μὲ τὸν τίτλο: «Μιὰ παλιὰ Ἱστορία»).

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΖ'.—Τὸ ταξίδι

Σὲ λίγο ὅλα τὰ ματάκια ἦταν κλειστά. Τὰ παιδιὰ κοιμοῦνταν κι' ὀνειρεύουνταν τὼραῖο ταξίδι ποὺ θὰ κάναμε τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴ θάλασσα.

Πρέπει τώρα νὰ πῶ πῶς ἀπὸ καιρὸ ἦταν ἀποφασισμένο νὰ πάω μὲ

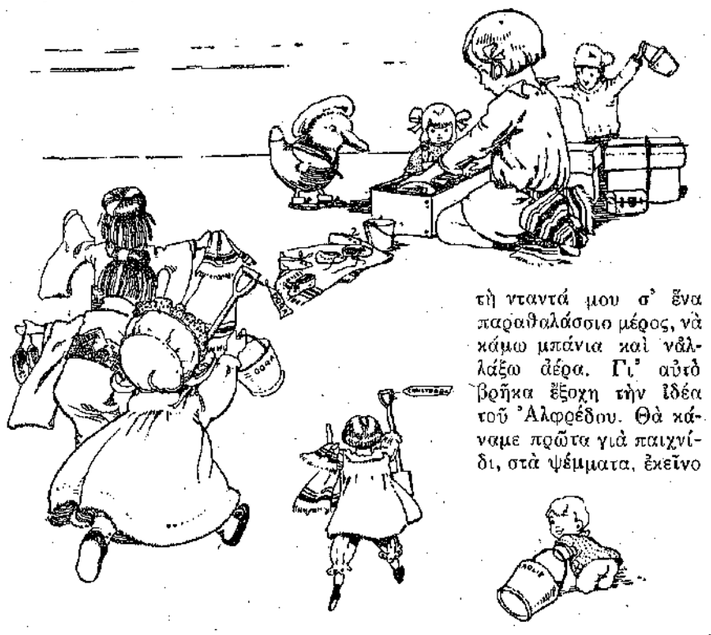

τὴ ντάντά μου σ' ἕνα παραθαλάσσιο μέρος, νὰ κάμω μπάνια καὶ νἀλλάξω ἀέρα. Γι' αὐτὸ βρῆκα ἔξοχη τὴν ἰδέα τοῦ Ἀλφρέδου. Θὰ κάναμε πρῶτα γιὰ παιχνίδι, στὰ ψέμματα, ἐκεῖνο ποὺ σὲ λίγο θὰ γινόταν στἀλήθεια.

Ἔτσι τὸ πρωΐ, μόλις ξύπνησαν τὰ παιδιά, εἶπα πῶς ἔν' ἀμάξι περίμενε στὴν πόρτα. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ τὸ εἶχα κάνει μὲ δυὸ καρέκλες καὶ μ' ἕνα ψεύτικο ἀλογάκι ποὺ εἶχα. Στὴ μιὰ ἔβαλα ὅλα τὰ παιδιά, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, τὰ ἔντυσα καὶ στὴν ἄλλη, ποὺ ἦταν τάχα ἡ θέση πλάϊ στὸν ἀμαξά, τοποθέτησα τὰ πράγματα καὶ κάθησα κι' ἐγώ.

— Στὸ σταθμό, παρακαλῶ! εἶπα στὸν ἄμαξά' (δηλαδὴ στὸν ἑαυτό μου). Καὶ τὸ ἄλογο ξεκίνησε. Ντέ! ντέ!.. Ἐμπρός!.. γρήγορα!..

Τἀπόγεμα, ἡ νταντά μου κι' ἐγὼ φύγαμε πραγματικῶς γιὰ τὸ παραθαλάσσι. Πῆρα μαζί μου κι' ὅλα τὰ παιδιά.

Στὸ τραῖνο εἴχαμε νὰ φᾶμε σάντουϊτς καὶ κέϊκ. Καὶ τοὺς εἶπα:

— Προσέχετε. Ἐδῶ πρέπει νὰ τρῶτε καθαρά. Μὴν ἀνοίγετε πολὺ τὰ στόματά σας καὶ μὴ βάζετε μέσα πολὺ μεγάλα κομμάτια. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν καλὴ ἀνατροφή, τρῶνε μὲ μικρὲς-μικρὲς μπουκιές.

Μ' ἄκουσαν κι' ἔφαγαν ὅπως ἔπρεπε. Ἀκόμα κι' ὁ Κουῖν Κουῖν δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἄταξία.

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε, ἔτρεχε. Ἦταν λιγάκι κουραστικὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἀλλὰ καὶ διασκεδαστικό, γιατὶ περνώντας βλέπαμε ὥραῖα μέρη—βουνά, δάση, ποτάμια, γεφύρια, ἐξοχικὰ σπίτια, λειβάδια μὲ πρόβατα, καὶ χωράφια μὲ βώδια. Ἐπιτέλους εἴδαμε πέρα τὴ θάλασσα καὶ σὲ λίγο τὸ τραῖνο σταμάτησε. Ἀπὸ τὸ σταθμό, μὲ μιὰ τρεχάλα, φθάσαμε στὸ ἀκρογιάλι.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δυστυχῶς, οὔτε ὁ ἑξάντας, οὔτε τὸ χρονόμετρο, οὔτε ὁ ἄτλας, ἐσώθηκαν. Τὸ μόνο καλὸ ἦταν ποὺ ὁ τραπεζίτης, ὁ συμβολαιογράφος κι' ὁ μαουνιέργης εἶχαν ἀπάνω τους, στὶς ζώνες τους, τὰ λεπτὰ τοῦ ταξιδιοῦ. Ὅσο γιὰ νὰ στεγνώσουν, οἱ ναυαγοὶ δὲν ἐδυσκολεύθηκαν καθόλου. Σὲ μισὴ ὥρα, τὰ βρεμμένα τους εἶχαν γίνει κουδούνια.

Ὡστόσο εἶχαν νὰ περάσουν μιὰ πολὺ δυσάρεστη νύχτα, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, καθένας μὲ τὶς σκέψεις τὶς δικές του.

Τοῦ Ἀντιφὲρ προπάντων ἦταν πολὺ θλιβερές. Χωρὶς ἐργαλεῖα, πῶς θὰ ἔβρισκαν ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ὅπου ὁ παράλληλος 3ο 17' συναντοῦσε τὸν μεσημβρινὸ 7ο 23', γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸ ἀπὸ τὰ νησάκια ἐκεῖνα ἦταν τὸ ζητούμενο;

«—Τόσο τὸ χειρότερο! συλλογιζόταν ὁ πεισματάρης Μαλουΐνος· θὰ ψάξω ὅλα τὰ νησάκια τοῦ ὅρμου, ἕνα πρὸς ἕνα. Ἂς κάμω μακάρι καὶ δέκα χρόνια!».

Ὁ Σαούκ, ἀπὸ τἄλλο μέρος, ἔκλαιγε τὸ χαμένο του σχέδιο. Χωρὶς πλοῖο δικό του, πῶς μποροῦσε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ; Ἔπρεπε νὰ βρῇ ἄλλο. Ὁ Μπαρρόζο πάντα θὰ τὸν βοηθοῦσε.

Δὲν κοιμήθηκαν σχεδὸν ὁλημύχτα. Δὲν ἐκρύωναν βέβαια, πεινοῦσαν ὅμως, καὶ τί θὰ ἔτρωγαν τὸ πρωΐ; Ὅ,τι θὰ τοὺς ἔδιναν βέβαια τὰ δέντρα. Μὲ καρποὺς θὰ τρέφουνταν, ὥς νὰ βροῦν εὐκαιρία καὶ νὰ φθάσουν στὸ Μὰ-Γιούμπα.

Τὸ χωριό, στὸ βάθος τοῦ ὅρμου, ἀπεῖχε πέντ' ἕξῃ μίλλια. Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ πᾶνε κολυμπώντας. Ἂν ἔκαναν σινιάλα, θὰ τἄβλεπαν γιὰ νὰ τοὺς στεῖλουν βάρκες; Ὅσο γιὰ νὰ περάσῃ πλοῖο καὶ νὰ τοὺς πάρῃ, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ἐλπίζουν πολύ.

Τὸ νησάκι δὲν φαινόταν κατοικημένο—ἀπὸ ἀνθρώπους τοὐλάχιστο. Οἱ πίθηκοι ὅμως ἦταν τόσο πολλοί, ὥστε θὰ ἔλεγες πῶς ὅλοι οἱ «Μάρκοι» τοῦ κόσμου εἶχαν δώσει ραντεβοῦ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Κι' ἔκαναν τέτοιο κακό, ὥστε ἂν κι' ἦταν ἥσυχη ἡ ἀτμοσφαῖρα καὶ τὰ κῦμα μόλις φλοίσβιζε στὶς ἀμμουδιές, οἱ ναυαγοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Γιατὶ ὅλη νύχτα, μέσ' στὸ σκοτάδι, ἀντηχοῦσαν λαρυγκώδεις κραυγὲς καὶ διάφοροι κρότοι πάνω στὰ δέντρα, ἀπὸ πηδήματα, σκαρφαλώματα, κυνηγητά, παιχνίδια.

Τὸ πρωΐ εἶδαν πῶς οἱ θορυβοποιοὶ ἦταν κάτι πελώριοι χιμπατζῆδες, καθαυτὸ ἀνθρωπόμορφοι, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀφθονοῦν στὴ Γουϊνέα. Γιατί ἄραγε ἡ ὁρδή τους—θὰ ἦταν καμμιὰ πενηνταριά—εἶχε διαλέξει γιὰ κατοικία τὸ νησάκι ἐκεῖνο, καὶ πῶς κατάφεραν νἀρθοῦν ἀπὸ τὴν ἤπειρο ποὺ ἀπεῖχε τόσο; Ἀνεξήγητο. Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς τὰ δέντρα, ἄφθονα στὸ νησάκι, ποὺ εἶχε μάκρος δυὸ μιλλίων καὶ πλάτος ἑνός, ἔφταναν νὰ τοὺς τρέφουν μὲ τοὺς καρπούς τους.

Καὶ χορταρικὰ διάφορα ὑπῆρχαν—σὲ ἄγρια, ἐννοεῖται, κατάσταση—ποὺ μποροῦσαν νὰ τὰ φᾶνε καὶ ἄνθρωποι, ἂν εἶχαν τὸν τρόπο νὰ τὰ μαγειρέψουν. Εὐτυχῶς, ὁ Ναζὶμ εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα μετάλλινο κουτάκι μὲ σπίρτα, ποὺ δὲν εἶχαν βραχεῖ καθόλου ὅταν κολυμποῦσε. Ἔτσι σὲ λίγο ἀνάφθηκε μιὰ καλὴ φωτιὰ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει οἱ ναυαγοί.

Ἔβρασαν τὰ χόρτα καὶ τὶς ρίζες ποὺ διάλεξαν, μάζεψαν καὶ κάμποσα φουντούκια, καὶ κάθησαν χάμω νὰ κορέσουν τὴν πεῖνα τους ὅπως-ὅπως. Οἱ χιμπατζῆδες ὅμως δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι αὐτοὺς τοὺς ξένους, τοὺς παρεισακτοὺς, ποὺ τοὺς ἔτρωγαν τὰ φουντούκια τους, καὶ σχημάτισαν ὁλόγυρά τους ἕναν κύκλο ἐχθρικὸ κι' ἀπειλητικό.

— Πρέπει νἀχουμε τὸ νοῦ μας, εἶπε ὁ Ζυχέλ. Αὐτοὶ εἶναι δυνατοὶ καὶ δεκαπλάσιοι ἀπὸ μᾶς, ποὺ δὲν ἔχουμε κἂν ὅπλα.

Ἀλλὰ τὸν Ἀντιφὲρ δὲν τὸν ἔνοιασε καθόλου γιὰ τοὺς πιθήκους. Καὶ λιοντάρια νὰ ἦταν, καὶ λαγοί, τὸ ἴδιο θὰ τοῦ ἔκανε.

Ὁ Μπαρρόζο ὡστόσο τοποθέτησε τοὺς ἀνθρώπους του σὲ τρόπο ὥστε νὰ κρατοῦν τοὺς πιθήκους σὲ ἀπόσταση, κι' ἔπειτα πῆρε κατὰ μέρος τὸν Σαοὺκ κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν οἱ δυό τους, ἐνῶ ὁ Ζυχὲλ τοὺς ἐπρόσεχε.

Ἡ κυριώτερη, ἐννοεῖται, σκέψη ὅλων ἦταν πῶς θὰ ἔφταναν στὸ Μὰ-Γιούμπα, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί μποροῦσαν νὰ κάμουν ἐκεῖ γιὰ νὰ βροῦν τὸ νησάκι Νο 2. Καὶ χάρτες, κι' ὄργανα ἀκόμα μποροῦσε νἄχῃ κανένας ἀπ' τοὺς Εὐρωπαίους ποὺ ἔμεναν στὸ χωριό. Καὶ νά, μερικὲς ψαρόβαρκες εἶχαν ξεκινήσει ἀπ' τὴν ἀκτή. Διακρίνουνταν καθαρά. Οἱ κοντινότερες μόλις ἀπεῖχαν τρία μίλλια ἀπ' τὸ νησάκι. Σὲ τρεῖς-τέσσερις ὧρες θὰ ἐπλησίαζαν ἀρκετὰ τὴν κατασκήνωση, γιὰ νὰ τοὺς κάμουν οἱ ναυαγοὶ σινιάλα...

— Ζυχέλ! Ζυχέλ! φώναξε ἄξαφνα ὁ Ἀντιφέρ.

Καὶ σὲ λίγο δυνατώτερα:

— Ζίλδα! Ζίλδα!

Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος κι' ὁ μαουνιέργης, ποὺ κοίταζαν ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ τὶς ψαρόβαρκες, ἔτρεξαν κοντά του. Ὁ Ζαμπουκὸ ἦταν ἐκεῖ. Σ' ἕνα νεῦμα πλησίασε κι' ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ.

Ἀφίνοντας τὸ Μπαρρόζο μὲ τοὺς ναύτες τους, ζύγωσε μὲ τρόπο κι' ὁ Σαούκ, γιὰ νἀκούσῃ τί θἄλεγαν. Ἐπειδὴ ἔκανε πάντα πῶς δὲν καταλάβαινε τὰ γαλλικά, κανένας δὲν ἀνησύχησε γιὰ τὴν παρουσία του.

— Ζυχέλ, εἶπε ὁ Ἀντιφέρ, ἄκουσε καλά, γιατ' ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφαση. Τὰ χαρτιά μας λένε πῶς τὸ νησάκι Νο 2 βρίσκεται στὸν ὅρμο τοῦ Μα-Γιούμπα. Ἐμεῖς τώρα βρισκόμαστε σ' αὐτὸ τὸν ὅρμο. Ὑπάρχει ἀμφιβολία;

— Ὄχι, θεῖε μου.

— Δὲν ἔχουμε ὅμως οὔτε ἑξάντα οὔτε χρονόμετρο, γιατὶ ὁ Τρεγκομαίν, ποὺ ἔκαμα τὴν ἀνοησία νὰ τοῦ τὰ ἐμπιστευθῶ, τἄφησε νὰ χαθοῦν.

— Μά, φίλε μου, ἐγώ...

— Σιωπή! Οἱ δικαιολογίες δὲν θὰ χρησίμευαν σὲ τίποτα. Χάθηκαν, τελείωσε. Θὰ βρεθοῦν, ἂν ἀποδείξῃς πῶς δὲν ἔφταιγες; Τὸ ζήτημα εἶναι πῶς δὲν μποροῦμε τώρα πιὰ νὰ προσδιωρίσουμε ἀκριβῶς τὴ θέση τοῦ νησιοῦ μας.

—Ἀδύνατο, θεῖε μου! Κι' ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ πᾶμε στὸ Μὰ-Γιούμπα μὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ψαρόβαρκες ποὺ πλησιάζουν, κι' ἂν δὲν βροῦμε ἐκεῖ κανένα ἑξάντα καὶ κανένα χρονόμετρο, νὰ γυρίσουμε πεζοὶ στὸ Λοάγκο καὶ νὰ πάρουμε τὸ πρῶτο βαπόρι γιὰ...

—Αὐτὸ ποτέ! τὸν ἔκοψε ὁ Ἀντιφέρ.

Καὶ σὰν ἠχώ, ὁ τραπεζίτης τό ξαναπε:

— Αὐτὸ ποτέ!

Ὁ Σαοὺκ δὲν ἔχανε λέξη. Κι' ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ ἄκουγε κουνώντας τὸ κεφάλι σὰν ἠλίθιος.

— Ναί, Ζυχέλ, ἐξακολούθησε ὁ Ἀντιφέρ· θὰ πᾶμε στὸ Μα-Γιούμπα, καὶ θὰ μείνουμε ὅσον καιρὸ χρειασθῇ, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ νησάκια αὐτοῦ τοῦ ὅρμου.

—Ὅλα, θεῖε μου;

— Δὲν εἶναι πολλά, ἕξη-ἑφτά. Μὰ κι' ἑκατὸ νὰ ἦταν, καὶ χίλια, θὰ τὰ ἐπισκεπτόμουν. Σ' ἕν' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ὁ θησαυρός; Μὲ λίγη θέληση κι' ἐπιμονή, θὰ βροῦμε κάπου τὸ διπλὸ Κάπα.

— Τί διάβολο! ἔκαμε ὁ Τρεγκομαίν, καὶ σὰ νὰ συμφωνοῦσε καὶ σὰ νὰ... βλασφημοῦσε.

— Κι' ἂν δὲν βροῦμε πουθενὰ αὐτὸ τὸ μέρος; εἶπε ὁ Ζυχέλ.

— Δάγκωσε τὴ γλῶσσα σου, Ζυχέλ! Μὴν ξαναπῇς τέτοιο λόγο! φώναξε ὁ Ἀντιφὲρ παράφορα.

Κι' ἔγινε κατακόκκινος, ποὺ φοβήθηκαν μὴν τοῦ ἔρθῃ ἀποπληξία. Ποῦ νἀντισταθοῦν σὲ τέτοια ἐπιμονὴ τρέλλας! Ἄλλωστε, αὐτὴ ἡ ἔρευνα στὰ νησάκια, καθῶς λογάριασε πρόχειρα ὁ Ζυχέλ, δὲν θἀπαιτοῦσε παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες. Κι' ἂν ὁ Ἀντιφὲρ δὲν ἔβρισκε πουθενὰ τὸ διπλὸ Κάπα, τί θὰ ἔκανε; Θέλοντας καὶ μή, θὰ γύριζε στὴν Εὐρώπη.

—Ἂς ἤμαστε ὁπωσδήποτε ἕτοιμοι νὰ μποῦμε σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς βάρκες ποὺ ἔρχουνται, εἶπε συμβιβαστικὰ ὁ Ζυχέλ.

—Ὄχι πρὶν ἀπισκεφθοῦμε αὐτὸ τὸ νησί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ. Ποῦ ξέρουμε μὴ δὲν εἶναι τὸ ζητούμενο;

Ἀσγκώτατο. Ἡ ἴδια τύχη ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ χάσουν τὸν ἑξάντα καὶ τὸ χρονόμετρο, δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἔρριξε στὸ νησάκι τοῦ θησαυροῦ; Παράξενη τύχη βέβαια, ἀλλὰ τέτοια εἶναι ἡ τύχη σχεδὸν πάντα...

Μόνο ποὺ δὲν εἶχαν νὰ χάσουν καιρό. Ἡ ἐξερεύνησή ἔπρεπε νὰ γίνῃ πρὶν ἔρθουν οἱ ψαρόβαρκες, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ περιμένουν. Τὸ ἴδιο κι' οἱ ναῦτες τοῦ καραβιοῦ, ποὺ δὲν ἤξεραν τίποτα γιὰ τὸ θησαυρὸ κι' οὔτε ἦταν φρόνιμο νὰ μάθουν...

Ἀλήθεια, πῶς θὰ τοὺς ἔκαναν νὰ μὴν παραξενευθοῦν, νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν καὶ νὰ μὴ θελήσουν νὰ τοὺς παρακολουθήσουν, ὅταν θὰ ἔβλεπαν τὸν Ἀντιφὲρ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ σκυρπίζουνται στὸ νησάκι καὶ νὰ ψάχνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ; Κι' ἂν βρισκόταν ὁ θησαυρός; Τί στάση θὰ κρατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπαρρόζο, ὅταν θὰ ἔβλεπαν νὰ ξεθάβουντας τὰ τρία ἐκεῖνα σιδηρόφρακτα βαρέλια; Θὰ καταλάβαιναν πῶς εἶχαν μέσα κάτι πολύτιμο κι' ἴσως θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ τὰ πάρουν μὲ τὴ βία. Ἦταν δώδεκα καὶ μὲ τὸ Μπαρρόζο δεκατρεῖς. Θὰ τοὺς ἔκαναν καλὰ ὁ Ἀντιφὲρ μὲ τοὺς δικούς του, ποὺ ἦταν μόνο ἕξῃ; Ὁ καραβοκύρης βέβαια θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ γι' ἀγάπη τοῦ Σαοὺκ. Μὰ θὰ ἤθελε κι' αὐτός, ἢ θὰ πήγαινε μαζί τους; (Καὶ μεῖς ξέρουμε καλὰ τί θὰ ἔκανε ὁ Μπαρρόζο...)

Τὸ φρονιμώτερο θὰ ἦταν νἀναβάλουν τὴν ἔρευνα κι' ἂς ἔχαναν μιὰ-δυὸ ἡμέρες. Ἀλλὰ ποῦ νἀκούσῃ ὁ ἀνυπόμονος πάντα Ἀντιφέρ! Ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Ζίλδας ἔχασαν τὰ λόγια τους. Σηκώθηκε καὶ φώναξε:

—Ἐγὼ πάω. Ὅποιος θέλει ἂς ἔρθῃ, ὅποιος δὲν θέλει ἂς μείνῃ. Δὲν σᾶς ἔχω ἀνάγκη. Μπορῶ νὰ ψάξω καὶ μόνος μου!

Τί νὰ κάμουν; Ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Οἱ ναῦτες ἔμειναν. Οὔτε ὁ Μπαρρόζο ἔδειξε καμμιὰ περιέργεια νὰ μάθῃ γιατὶ οἱ ἐπιβάτες του ἔφευγαν ἀπὸ τὴν κατασκήνωση.

Ὁ Σαούκ, ἐννοεῖται εἶχε ἀκούσει ὅλες τὶς ὁμιλίες κι' εἶχε συνεννοηθεῖ κρυφὰ μὲ τὸ σύντροφό του. Κι' αὐτὸς πρόσταξε τοὺς ναῦτες του νὰ μὴν ἀπαμακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν κατασκήνωση, περιμένοντας τὶς ψαρόβαρκες.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Σαούκ, ξεκίνησε κι' ὁ Μπὲν-Ἀμάρ, νὰ φτάσῃ τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν θἀποροῦσαν βέβαια γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του.

Τὰ ρολόγια τῶν ναυαγῶν εἶχαν σταματήσει, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἥλιου μποροῦσαν νὰ συμπεράνουν πῶς ἡ ὥρα ἦταν ἀπάνω-κάτω ὀκτώ.

Καμμιὰ δωδεκαριὰ χιμπαζῆδες ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀγέλη καὶ πῆραν τὸ κατόπι τοὺς ξένους, περίεργοι νὰ ἰδοῦν τί γύρευαν νὰ κάμουν στὸ βασίλειό τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

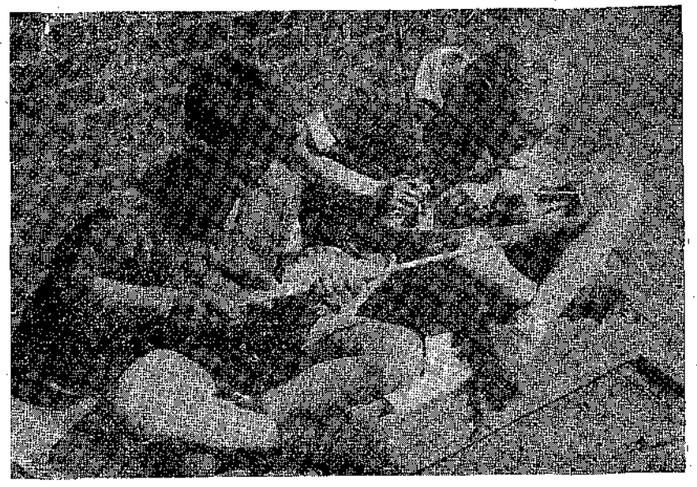

Ἐργασία—προσοχὴ—ὑπομονή

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ,
ποὺ στὸ αὐλάκι ἡ μυλόπετρα γυρίζει,
βλέπεις ἕνα καλύβι φτωχικό,
μέσ' στὰ λουλούδια ποὺ ἀσπρίζει;

Τὸ πατρικό μου τὸ σπιτάκι εἶν' ἐκεῖ,
καὶ δυὸ καρδιὲς μέσα γιὰ μένανε χτυ-
[πᾶνε:
εἶν' ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα μου ἡ γλυκειά,
δυὸ καθαρὲς καὶ εὐσεβεῖς ψυχὲς ποὺ
[μ' ἀγαπᾶνε.

Κεῖ μέσ' ἀκόμη βρίσκετ' ἡ κουνίτσα μου,
κεῖ ἔμαθα τὴν πρώτη προσευχή μου,
κεῖ εἶν' ὁ τόπος ποὺ ἔπαιζα καὶ ἔχαιρα
καὶ ὠνειρεύτηκε τὸ πρῶτο της τὸ ὄνειρο
[ἡ ψυχή μου.

Γι' αὐτὸ μὲ τὸ παλάτι δὲν τ' ἀλλάζω,
κι' ἂς εἶν' ἐκεῖνο ὡραῖο καὶ τρανό,
τ' ἀγαπημένο μας τὸ καλυβάκι,
γιατὶ ἕνα μόνο ὑπάρχει σπίτι πατρικό.

(Μετάφρασις) *Κάπα-Κάπα* [Β]

Π Ρ Ω Ἰ

Τὸ δίχως ἄλλο σήμερα, κάποια μεγάλη δύναμη, θἄχε τὴ πρόνοια νὰ μὲ σηκώσῃ τόσο πρωΐ. Ἄνοιξα τὸ παραθύρι καὶ στήριξα τὸ κεφάλι μου πάνω στὸ ὑγρὸ πλατόξυλο. Ἕνα δροσερὸ ἀεράκι, ἀεράκι τοῦ βουνοῦ, γιομάτο μύριες μυρουδιές, ποὺ περνώντας τἀρωματίζουν τἀγρολούλουδα τοῦ βουνοῦ, ἦλθε πρόσχαρα νὰ μὲ «καλημερίσῃ».

Τὰ τζιτζίκια πάνω στὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ ξυπνοῦν. Ἡ μέλισσες γύρω ἀπ' τὶς μαργαρίτες, νὰ βουΐζουν. Καὶ τὸ φυάκι μὲ τὸ γλυκό του μουρμούρισμα, νὰ συνοδεύῃ τὶς γλυκὲς μελωδίες τῆς μεγαλόχαρης φύσης, ποὺ βγάζει σὲ κάθε ἀνασαμό της.

—Ἡ ψυχή μου γίνεται τόσο λαφριά! Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἀποζητάω.

Μιὰ πεταλοῦδα ξεπρόβαλε κάτω ἀπ' ἕνα μοσκοβολάτο θυμάρι, γιὰ νἀρχίσῃ... τὴ ζωή της! Μεθυσμένη ἀπ' τὴν ἐκπληξή της καὶ τὸ θαυμασμό της γι' αὐτή, πετάει πέρα-δῶδε... καὶ τρέχει... ὡς που νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπ' τἄγρια βάτα...

Καὶ μ' ἕνα γερὸ τρικύμισμα τἀνέμου στὰ ὁλόχρυσα στάχυα, σὰ νἄτανε τὸ τελευταῖο ἀκόρντε, ὅλα γύρω σωπάζουν, μένουν βουβὰ ἀπὸ συγκίνηση γιατὶ ὁ Βασιλιάς τους—ἥλιος ἀρχίζει νὰ προβάλλῃ πάνω ἀπ' τὶς πυλυτραγουδημένες κορφὲς τοῦ Πηλίου.

— Κι' ὁ ἥλιος λάμπει καὶ λάμπει ὅλη ἡ γύρω φύση ἀπὸ χαρά.

Τὸ μουντὸ καὶ μολυβένιο χρῶμα ποὺ εἴχανε πρωτήτερα ἄφησε τόπο στὸ χρυσαφένιο τωρινὸ τῆς ἡμέρας. Τὰ τζιτζίκια τιτιβίζουν πιὸ δυνατά! Ἡ μέλισσες βουΐζουν περισσότερο. Καὶ τὰ πουλάκια κελαϊδοῦνε πιὸ γλυκά.

—Ἡ μέρα ἀρχίζει νὰ γυρνῇ.

Κύριος τοῦ Ντάνσιγκ [Β]

ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Ἡ χαρά μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἐπιτέλους θὰ ἐκπληρωνότανε ἡ ἐπιθυμία ποὺ εἶχα τόσο καιρό, νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ ἐπιθεωρήσω ἀπὸ κοντὰ τὰ ἀεροπλάνα... Ἴσως, ἴσως καὶ νὰ πετοῦσα, ποῦ ξέρεις... Ὁ θεῖος μου ποὺ εἶναι σμηναγὸς ἦρθε ἀπὸ τὸ πρωΐ σπίτι στὴν Κηφισιὰ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς τὸ ἀπόγευμα θὰ ἔπερνε ἐμένα καὶ τὸν ἀδελφό μου νὰ πᾶμε στὴν Δεκέλεια ποὺ εἶναι τὸ ἀεροδρόμιο. Παρ' ὅλες τὶς ἀπειλὲς τῆς μαμᾶς πὼς ἂν δὲν κοιμηθῶ τὸ μεσημέρι δὲν ἔχει νὰ πάω πουθενά, δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Ἀπ' τὴ μιὰ φοβόμουνα μὴν ἀποκοιμηθῶ καὶ δὲν ξυπνήσω στὶς πέντε, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη εἶχα νὰ συλλογιστῶ τόσα πράγματα!

Στὶς πέντε ἤμουνα κι' ὅλας ἕτοιμη· μπήκαμε στὴν μοτοσικλέτα καὶ ξεκινήσαμε. Σὲ ὅλη τὴν διαδρομὴ ἤμουνα τόσο ναρκωμένη ποὺ φανταζόμουνα πὼς ἡ μοτοσικλέτα ἦταν ἕνα μικροσκοπικὸ ἀεροπλανάκι· πετοῦσε ἐκεῖνο, πετοῦσα κι' ἐγὼ ἀπ' τὴ χαρά μου μὲ τὴν ἰδέα ὅτι σὲ λίγο φτάνουμε. Καὶ πράγματι ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτὼν δρόμο ἄρχισα νὰ διακρίνω ἀπὸ μακρυὰ τὸ ἀεροδρόμιο. Σὲ λίγο σταθμεύσαμε...

Ἕνα τεράστιο, ἀτέλειωτο μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς γήπεδο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν τὴν ἔρημο Σαχάρα—μὲ τὴ διαφορὰ πὼς δὲν εἶχε καθόλου ἄμμο—ἀποτελοῦσε τὸ ἀεροδρόμιο. Γύρω, γύρω εἶχε συρματοπλέγματα, γιατὶ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ εἴσοδος... Κίνδυνος-θάνατος εἶναι σὲ ὅποιον περάσει τὰ σύρματα, γιατὶ ἀλλοίμονό του ἂν βρίσκεται ἀεροπλάνο ἐν κινήσει.

Στὸ βάθος τοῦ τεράστιου αὐτοῦ γηπέδου ὑπάρχουν πρῶτα-πρῶτα, τρία μεγαλοπρεπῆ κτίρια· τὰ δυὸ εἶναι σχολὲς καὶ τὸ ἄλλο τὸ διοικητήριο. Ἔπειτα βλέπει κανεὶς τεράστιες παράγκες—ὄχι ξύλινες βέβαια—ποὺ μέσα εἶναι γεμάτες ἀεροπλάνα· σ' ἄλλες εἶναι τὰ πολεμικά, σ' ἄλλες τὰ ἐπιβατικά, καὶ σ' ἄλλες τὰ μονοπλάνα.

Ἀπάνω σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς παράγκες, εἶναι μιὰ τεράστια φούσκα, ποὺ δείχνει, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ θεῖος μου, τὴν διεύθυνσι τοῦ ἀέρος γιὰ νὰ προσγειώνουνται τἀεροπλάνα.

Στὴν ἄκρη δεξιὰ τοῦ ἀεροδρομίου, ὑπάρχει ἕνα τεράστιο μηχάνημα σχῆμα πουλιοῦ ποὺ φωτίζει τὴ νύχτα τἀεροπλάνα γιὰ νὰ βλέπουν νὰ κατέβουν· εἶναι δηλ. ἕνα εἶδος φάρου... Εἶχα τόσο ἀφοσιωθεῖ στὸ νὰ παρατηρῶ ὅλα αὐτὰ μὲ προσοχή, ποὺ ἂν δὲν μὲ σκούνταγε ὁ ἀδελφός μου, γιὰ νὰ μοῦ πῇ νὰ προχωρήσω, ἴσως ἀκόμα νὰ βρισκόμουνα σ' ἐκείνη τὴ μεριὰ χαζεύοντας...

Ἀφοῦ περάσαμε τὰ... σύνορα τοῦ ἀεροδρομίου—ποὺ τὰ φυλᾶνε δυὸ σκοποὶ καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ περάσῃ κανεὶς παρὰ μόνο οἱ ἔχοντες ὑπηρεσίαν—προχωρήσαμε πρὸς τὶς παράγγες... Πρῶτα-πρῶτα εἴδαμε τὰ Γιοῦγκερς, τὰ μονοπλάνα ποὺ κάνουν τὴν συγκοινωνία· μοιάζουν μόλις τὰ ἰδῆς σὰν ἕνα τερατσιο γερανό. Ὁ θεῖος μου μᾶς ἄνοιξε καὶ μπήκαμε μέσα. Ἔχει κάμποσα ἀναπαυτικὰ καθίσματα, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ταξιδιώτης νὰ ταξιδεύσῃ μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι· σὲ κάθε δὲ θέσι εἶναι καὶ ἀπὸ ἕνα παραθυράκι γιὰ νὰ βλέπουν τὸ κάθε τι ποὺ περνοῦν. Ἀπ' ἐκεῖ πήγαμε στὰ πολεμικά· τόσο ψηλὰ εἶναι ποὺ γιὰ νἀνεβοῦμε μᾶς ἔφεραν μιὰ ἀνεμόσκαλα. Ὁ θεῖος μου μᾶς ἔδειξε τὴ θέσι τοῦ πιλότου, τὸ χειρισμὸ τῶν ὀβίδων, ἐν καιρῷ πολέμου, τὰ ἀλεξίπτωτα καὶ πῶς τίθεται σὲ κίνησι ἕνα ἀεροπλάνο.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε ὅμως εἶχε νυχτώσει κι' ἔπρεπε νὰ φύγουμε. Ἀφοῦ περάσαμε πρῶτα ἀπὸ τὸ διοικητήριο ποὺ εἶχε κάποια δουλειὰ ὁ θεῖος ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Κηφισιά, πέρνοντας μαζὶ τὶς πιὸ καλύτερες ἐντυπώσεις καὶ συμπληρώνοντας τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχα νὰ... ἐπισκεφθῶ τὸ ἀεροδρόμιο.

Ζουζοῦ [Β]

ΠΤΩΧΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙΑ

Ἕνα ὡραῖο πρωΐ γεμάτο δροσιὰ ἄνοιξε τὰ πρῶτα μικρὰ φυλαράκια μιὰ ντάλια κόκκινη καὶ χαμογέλασε σὲ μιὰ ἀκτίδα τοῦ ἡλίου ποὺ τὴν ἔκανε λαμπερὴ καὶ γεμάτη ζωή.

Τί χαρά! εἶναι ἡ πρώτη ντάλια ποὺ ἀνθεῖ. Εἶναι τὸ καμάρι τῶν λουλουδιῶν, τὸ στολίδι τοῦ κήπου καὶ τῆς αὐλῆς.

Σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνει...

Τὰ πρῶτα μικρὰ φυλαράκια μεγάλωσαν τώρα! ἔγινε ὡραία!

Σιγὰ-σιγὰ κιτρινίζουν... μαραίνονται...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κήπου ἐν' ἄλλο μπουμπούκι ἀρχίζει νὰ βγάζῃ φυλαράκια κι' ἡ ντάλια μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο τὸ κοιτᾶ, σὰ νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ: «Ἔλα τώρα κι' ἐσὺ νὰ χαρῇς τὴ λιγοστὴ ζωή, εἶν' ἡ σειρά σου!» Καὶ πέφτουν τὰ τελευταῖα της φύλλα...

Πτωχὰ λουλουδάκια! γιατὶ νἄχετε τόση λίγη ζωή;

Μικρὴ Ἄγνωστη [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί πῆρες λοιπὸν στὸ ἐνδεικτικό σου, Τοτό;

— Δέκα, μπαμπά!

— Ἄ, τί καλά! Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ...

— Νά, μπαμπά. Μαθηματικὰ 2, Ἑλληνικὰ 3, Γεωγραφία 3, Ἱστορία 2, τὸ ὅλον 10.

Λευκὸς Κύκνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΚΑΠΟΙΑ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες θὰ πήγατε βέβαια στὸ σχολεῖο, θὰ ἐκάματε τὴν ἐγγραφή σας καὶ θὰ πήρατε τὸν κατάλογο τῶν καινούργιων βιβλίων ποὺ πράπει νἀγοράσετε. Γιατὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἀρχίζουν καὶ τὰ μαθήματα. Μὲ γειὰ λοιπὸν καὶ καλὴ πρόοδο κι' αὐτὸ τὸ χρόνο!

Ἐμάντεφας, *Μεγάλη Ἑλλάς*· τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα κάπου τὰ φύλαξα τότε τόσο καλά, ὥστε... χάθηκαν. Εὐτυχῶς μοῦ τὰ ξανάστειλες καί, μόλις ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος τοῦ ὀκτασελίδου, θὰ τὰ δημοσιεύσω. Γιατὶ βλέπεις τί «οὐτοπία» ἔχω τώρα. Κι' ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» γιὰ τὶς διακοπές, ποὺ ἄκουσες ἀπὸ τὸ Μπάρι, ἦταν ἀπὸ παλιό μου τόμο, γιατὶ ὁ κ. Φιλῶν δὲν τὶς ξανάρχισε ἀκόμα. Μπά! τὸ «βοκβάδ» στὶς «Ἐξωφρενικὲς Περιπέτειες» ἔγινε.... «ασσβάδ»; Ἐλπίζω νὰ κατάλαβαν τὰ παιδιὰ πὼς ἦταν τυπογραφικὸ λάθος.

Τώρα, *Παπαγαλάκι*, εἶσαι «σωστὴ Διαπλασοπούλα μὲ φευδώνυμο», κι' ἐννοῶ τὴ χαρά σου ποὺ σ' ἔκανε νὰ χοροπηδᾷς. Ναί, στὴν πόλη σας εἶναι πολλὰ Διαπλασόπουλα καὶ θὰ τὰ γνωρίσῃς σιγὰ-σιγὰ λαβαίνοντας ἐνεργὸ μέρος στὴν κίνησι. Τὸ ξέρω πὼς τὸ φυλλάδιο σᾶς ἔρχεται τώρα νωρίτερα. Καὶ σὲ λίγο, ἐλπίζω, θὰ τὸ ἔχετε Δευτέρα ἢ Τρίτη.

Ἔχεις δίκιο, *Μαργαρίτα*, στοὺς Διαγωνισμοὺς θὰ λάβαιναν περισσότεροι μέρος, ἂν τἀποτελέσματα ἔβγαιναν νωρίτερα. Κι' ἐγὼ ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε: «ὁ, ὡς τοῦ χρόνου, ποιὸς ζῇ καὶ ποιὸς πεθαίνει!». Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω ὥστε τἀποτελέσματα τῶν ἐφετεινῶν Ἐκτάκτων νὰ βγοῦν τὸν ἀρχόμενο χειμῶνα, κι' ὄχι τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι ὅταν θὰ προκηρυχθοῦν οἱ νέοι. Τὸ ἰδανικὸ θὰ ἦταν—τὸ ξέρω—νἄβγαιναν τἀποτελέσματα 15 ἡμέρες μετὰ τὴ λήξη τῆς προθεσμίας. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατό. Γιατὶ θέλω—καὶ πρέπει—νὰ τὰ κάνω ὅλα μόνη μου.

Εἶδα, *Ὑδραιόπουλο*, τί καλὰ ποὺ πέρασες στὴν πατρίδα σου, καὶ χάρηκα ποὺ βρῆκες ὅλα τὰ ἐκεῖ Διαπλασόπουλα εὐχαριστημένα ἀπὸ ἐμέ ὅπως εἶσαι καὶ σύ. Ὄχι, καθόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν τὰ γράμματά σου, ποὺ μὲ πολλὴ εὐκολία τὰ διαβάζω. Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ κάνεις γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ περιμένω. Ἀσπασμοὺς σὲ ὅλους καὶ χαιρετὰ στὴ Δέλα ποὺ εἶναι τώρα «ἑπτάρων ἐτῶν»...

Βλέπω, *Ρόμπερ Συρκούφ*, πὼς εἶσαι πολὺ ἐνήμερος στὴν κίνησή μου. Καὶ βέβαια, ἀφοῦ ἔχεις διαβάσει τόσους καὶ τόσους παλιούς μου τόμους «διλασκόμενος ἀπὸ τὶς Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές, σπαρταρώντας στὰ γέλια μὲ τὰ Χίλια Μύρια, καὶ δακρύζοντας μὲ τὰ συγκινητικὰ μυθιστορήματα»... Ὁ «Μικρὸς Λόρδος» εἶναι πρὸ πολλοῦ καμωμένος κινηματογραφικὴ ταινία. Δὲν εἶναι ὅμως ἀσχημη ἡ ἰδέα σου νὰ τὸν ξαναδημοσιεύσω σὲ καινούργια μετάφραση στὴ δημοτική. Ὅσο γιὰ τὸν «Ροβινσῶνα Κροῦσο», ὄχι, εἶναι πάρα πολὺ γνωστὸς στὰ παιδιά.

Πραγματικῶς, *Πόλις τῶν Ὀνείρων*, πολλοὶ ἀγοράζουν μόνο ὡραῖα κατὰ τὸ ἐξωτερικὸ βιβλία, γιατὶ κάνουν συλλογὴ πολυτελῶν καὶ ἀκριβῶν ἐκδόσεων. Κι' αὐτοὶ λέγουνται «βιβλιόφιλοι», ἐνῷ οἱ ἄλλοι, ποὺ ἀγοράζουν καλὰ βιβλία γιὰ νὰ τὰ διαβάζουν, λέγουνται «φιλαναγνῶστες». Τὸ ἰδανικὸ ἢ τὸ πρότυπο τῆς Μικρῆς Κυρακῆς μπορεῖ βέβαια νὰ τὸ ζητήσῃ κανεὶς καὶ σὲ ξένους σύγχρονους ἄντρες ἢ ξένες γυναῖκες. Ἡ κοντέσσα Νοάγιε ἦταν μιὰ μεγάλη γαλλίδα ποιήτρια ποὺ εἶχε στὶς φλέβες της κι' αἷμα ἑλληνικό. Δὲν ξέρω ἂν κἐνέπ.ευσε κι' ἄλλους ποιητὲς ἢ μουσικούς, ξέρω ὅμως πὼς ἐκείνη εἶχε τὶς ὡραιότερες ἐμπνεύσεις, ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἑλλάδα καὶ καυχιόταν πὼς ἀπὸ μητέρα ἦταν Ἑλληνίδα.

Τὸ πιστεύω, *Διαβολοκόριτσο*, πὼς αὐτὸ —ποὺ ἄργησες δηλαδὴ νὰ μοῦ γράψῃς— δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀγάπη σου παρὰ μόνο μὲ τὴν... τεμπελιά σου. Ὡστόσο μὲ ἀποζημίωσε τὸ «χρονιάτικο» αὐτὸ γράμμα σου, ὅπου μοῦ λές τί ὡραῖα πέρασες στὸν Ταΰγετο—ὅπως δὰ κάθε χρόνο—καὶ τί ὡραῖα περνᾷς τώρα στὴ Ράχη μὲ τὰ ξαδέρφια σου καὶ τὰ ἀλογάκι σου ποὺ τόσο ἀγαπᾷς. Τώρα πλησιάζει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γυρίσῃς στὴν Ἀθήνα, καὶ περμένω τὸ πρῶτο σου γράμμα ἀπὸ δῶ, κι' αὐτὸ «χρονιάτικο», γιατὶ ἔτσι μ' ἔχεις συνηθισμένη κάμποσα τώρα χρόνια...

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Λευκὲ Κύκνε*, δροσερὸ καὶ νόστιμο, μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς ζωῆς ποὺ κάνεις στὴ Γλυφάδα μὲ τὶς Καλογριὰς καὶ μὲ ἄλλα δεκαπέντε κορίτσια. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ πῇς πὼς ὅλη τὴν ἡμέρα χαλᾶτε τὸν κόσμο· δὲν φανταζόμουν μόνο πὼς τὸν χαλᾶτε καὶ τὴ νύχτα. Πολὺ γέλασα μὲ τὴν Ἱστορία τῶν φαντασμάτων—κατεργαρούλες!—καὶ θάμωσα μ' αὐτὸν τὸ βέβηλο λωποδύτη ποὺ σοῦ ἔκλεψε τὸ ρολογάκι σου καὶ πέταξε ἔξω τὶς καπότες τῶν Καλογριῶν...

Ὁ *Κεραμίδιος Γάτος* βρίσκεται στὴν Ἰσθμία. Εἶδε καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ὅταν πέρασε ἀπ' τὸν Ἰσθμό· εἶδε πὼς «γύριζαν» καὶ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία μέσα σὲ μιὰ μασούνα ὅπου πάλευαν τριάντα ἄνθρωποι. Καὶ πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Κι' ὅμως—μοῦ γράφει—τὸ καλοκαίρι του θὰ ἦταν ἀνιαρό, ἂν δὲν εἶχε μαζί του νὰ διαβάζῃ παλιούς μου τόμους. Σ' αὐτοὺς βρῆκε τὴ μεγαλύτερη διασκέδασι...

Ναί, *Θάλη Βλασσέ*, ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ γι' ἀγάπη μου κάθησες καὶ «ζωγράφισες» τὰ γράμματα ἐνά-ἐνα σὰ μαθητούδι. Εἶδα καὶ τὶς χαρὲς ποὺ εἶχες αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες. Κι' ἡ μεγαλύτερη βέβαια θὰ ἦταν τὸ ἄριστα τοῦ ἐνδεικτικοῦ σου, τὸ μόνο ποὺ δόθηκε φέτος στὸ Γυμνάσιό σας. Εὖγε! τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ στὴν Ἕκτη, κι' ἔπειτα... στὸν «πλατὺ δρόμο τῆς ζωῆς»...

Κι' ἐγὼ νομίζω, *Σιὰν Φέϋ*, πὼς εἶναι ἀρκετὲς οἱ ὧρες ποὺ διαθέτεις, τώρα τὸ καλοκαίρι, γιὰ μαθήματα. Οἱ ἀδελφές σου ἔχουν τὰ ἴδια προνόμια μὲ σένα, ὥστε καὶ ψευδώνυμα μποροῦν νὰ πάρουν καὶ μὲ τὴν ἴδια τιμὴ νὰ δημοσιεύουν Μ. Ἀγγελίες. Ἡ *Πίστις-Παρὸὲ* εἶναι ἀγόρι. Χαίρω ποὺ βρίσκεις τόση εὐχαρίστηση νὰ καταγίνεσαι μαζί μου, κι' ἐννοια σου, ἔχεις ἀκόμα πολλὰ χρόνια μπροστά σου γιὰ τὴν ἀγαπημένη σου αὐτὴ ἀσχολία, ἀφοῦ εἶσαι μόνο δεκαπέντε χρονῶν...

Μιὰ σωστὴ παρατήρησι κάνει ὁ *Μενεξές*: ἐκείνη ἡ λέξη ποὺ ἔλειπε κατὰ λάθος ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς «Ἐπανόρθωσης στίχων», ἔκαμε τὰ παιδιὰ νὰ βασανίσουν περισσότερο τὸ μυαλό τους γιὰ νὰ τὴ μαντέψουν, κι' ἦταν ἔτσι σὰν ἕνας ἄλλος Διαγωνισμὸς μέσα στὸν Διαγωνισμό. Νὰ λοιπὸν πὼς μπορεῖ κάποτε νὰ ὠφελήσῃ κι' ἕνα λάθος... Ὡραῖο καὶ τὸ ἐπίλοιπο γράμμα τοῦ *Μενεξέ* μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ θαυμάσιου ἐκείνου ἀττικοῦ δειλινοῦ.

Ὅταν θὰ διαβάσῃς αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, *Γελασίνα*, θὰ ἔχῃς βάλει τὴν καινούργια μαύρη ποδιά, θὰ ἔχῃς ἀγοράσει τὰ καινούργια βιβλία κι' ἴσως θὰ ἔχῃς καθήσει καὶ στὸ καινούργιο θρανίο ὅπου θὰ περάσῃς αὐτὸ τὸ χρόνο. Πόσο ἀγαπᾷς, ἀλήθεια, τὸ σχολεῖο, καὶ καταλαβαίνω πὼς θὰ λυπηθῇς πολὺ ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ τὸ ἀφήσῃς. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; δὲν μποροῦμε νὰ περνᾶμε ὅλη μας τὴ ζωὴ στὸ σχολεῖο... Εἶδα καὶ τί καλὰ ποὺ χρησιμοποίησες τὸ καλοκαίρι σου. Καὶ τὸ ταξίδι στὴ Θεσσαλονίκη; Περμένω ἐντυπώσεις.

Πόσον καιρὸ εἶχα νὰ λάβω νέα σου, *Τρισεύγενη*! Ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ τώρα μαθαίνω τόσο εὐχάριστα. Φχνταζόμαι τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὴ Χαλκίδα, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἐφρόντισες ἐκεῖ καὶ γιὰ ξεσπάθωμα. Τώρα περμένω τὴν ἐγγραφὴ τῆς μικρῆς σου φιλενάδας, ποὺ τῆς ἔλεγες καθεμέρα γιὰ μένα, καὶ τὴν ἔκαμες νὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ συνδρομήτρια καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸ μπαμπά της τὴν ἄδεια καὶ τὰ λεπτά. Ἔτσι κάνουν τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μάγαποῦν· δὲν μὲ ξεχνοῦν ὅπου καὶ νἄναι.

Ἀστόχαστη, Βλάση Ἀειθαλή, Μαργιολάκι, Ἀφρόεσσα, Κατάσκοπε 33, Μαρισνέττα, Κλὸ-Κλό, Ἀκτὶς Χαρᾶς καὶ *Σίγκφριντ*—καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας μεγάλα καὶ ὡραῖα γράμματα διάβασα μ' εὐχαρίστησι, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ χωριστά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κάρμεν Σύλβα, κ. (ΚΚ). Μινέρβα, κ. (ΑΠ). Μικρὸς Ἀνθυποπλοίαρχος, ἀ. (;). Εὐέλπις τοῦ Ἀλκαζάρ, κ. (...)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Θάλης Βλαστός, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πήγασον* (ἔλαβα· μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι καὶ τὸ σχολεῖο·) *Φοίβην* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· τώρα περμένω γράμμα σου ἀπὸ ἐδῶ, καθὼς καὶ τὶς ἀπαντήσεις σου στοὺς Διαγωνισμούς· γιὰ τὸν *Φ.*, δὲν ξέρω ἂν ἤλθε·) *Αἰπρόσωπην* (ἀπεναντίας, τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς εἰκοσαήμερης διαμονῆς σου σ' αὐτὴ τὴ θαυμάσια ἀξοχή· τὰ λὲς τόσο ὡραῖα, καὶ τὰ «δρακόντεια δεῖπνα» καὶ ὅλα...) *Ζακυθινούλαν* (δὲν πειράζει, εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη· εἶδα καὶ τί ὡραῖα περνᾷς μὲ τὴ *Φοίβη* καὶ τὸ *Παπαγαλάκι*, ποὺ πολλὰ μοῦ γράφουν γιὰ σένα·) *Λυμαριάν* (ἄ, πολὺ γρήγορα περνᾷ ὁ καιρός! χαίρω ποὺ γνωρίσθηκες μὲ πολλὲς Διαπλασοπούλες καὶ ποὺ ἀποφασίσατε νὰ ἔρθετε καὶ Σύλλογο·) *Τσουκνίδαν* (χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις καὶ περμένω· τετράδια ἔστειλα·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (ἐπιτέλους ἔλαβα ἕνα γράμμα κι' ἀπὸ σένα! ἀλλὰ πόσο λυπήθηκα πού, χωρὶς νὰ θέλω, σὲ ἀπέκλεισα ἀπ'

αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμούς· φαίνεται πὼς τὶς καθυστερημένες ἀπαντήσεις σου τὶς τοποθέτησα κάπου ἄλλοῦ—γιατὶ ἡ προθεσμία εἶχε περάσει καὶ θὰ εἶχα κλείσει τοὺς φακέλλους—καὶ . . . τὶς ἔχασα· γι' αὐτὸ δὲν εἶδες πουθενὰ τὸνομά σου, ποὺ ἀλλέως θὰ τὸ ἔβλεπες, καὶ σὲ πολὺ καλὲς θέσεις, ὁποθέτω·) ***Χιμαιρικὸν*** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· βέβαια δὲν πρέπει νὰ πογοητευθῇς ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ· ἔστειλα·) ***Μαστροχαλαστὴν*** (λυσόχαρτο καὶ φυλλάδια ἔστειλα·) ***Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*** (ὡραία ἡ περιγραφή σου· παραστικά· τὰ ἔλαβα ὅλα, περιμένω καὶ τἄλλα·) ***Κόμητα Μοντάργκ*** καὶ ***Πλοίαρχον Γρὰν*** (χαίρω πολύ· θὰ εἴδατε τὴν ἔγκριση τῶν ψευδωνύμων σας· στὸ ἑξῆς βέβαια θὰ μοῦ γράφετε ὁ καθένας χωριστά·) ***Κυκλαμιὰν*** (αὐτὴ ἡ στενοχώρια θὰ περάσῃ σὲ λίγο καὶ θὰ μείνῃ μόνο ἡ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὸ σχολεῖο· ἄ, τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὴν Κηφισιά! καὶ τοῦ χρόνου·) ***Ἠλιόλουστην*** (εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία· ὁ ἀίδεσιμώτατος παπᾶ-Γεράσιμος εἶναι ἐφημέριος στὴν ἐνορία μου, καὶ φυσικὰ ἐνδιαφέρεται·) ***Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ*** (αὐτὸ εἶναι, χάνω καμμιὰ φορὰ τὸ βαπόρι τῆς Δευτέρας καὶ δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ τὴν Πέμπτη· θὰ ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα ὅταν θὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα· καλὴ πρόοδο στὴν Ἀναργύρειο·) ***Ἑνδεκάτην Ὀλυμπιάδα*** (μὰ γιατὶ δὲν παίρνεις λυσόχαρτο, ἀφοῦ σοῦ γουστάρει νὰ στέλνῃς καὶ λύσεις; ὄχι, τὶς Ἀσκήσεις νὰ τὶς γράφῃς σὲ κοινὸ χαρτί· φαντάζομαι τί ὡραία θὰ εἶναι στὴ Θεσσαλονίκη τώρα μὲ τὴν ἔκθεση·) ***Βερώνην Γκινέρη*** (ναί, παιδί μου, νὰ μοῦ γράφῃς ὅταν εὐκολύνεσαι· πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο γράμμα σου· κάνεις καλὰ ποὺ βοηθεῖς τοὺς γονεῖς σου ὅσο μπορεῖς· θὰ ἔλθουν, ἔννοια σου, καὶ καλύτερες ἡμέρες·) ***Διαβάκην*** (περαστικά· πολὺ λυπήθηκα ποὺ ἔπεσες, τρέχοντας γιὰ νὰ πάρῃς τὸ φυλλάδιό μου· καταλαβαίνω τὴν ἀνυπομονησία σου, μὰ πάντα πρέπει κανένας καὶ νὰ προσέχῃ·) ***Τριανταφυλλένιαν*** (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι·) ***Λεβεντόπουλο, Στέφανον τῆς Δόξης*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***10 Σεπτεμβρίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Νοεμβρίου.

493. Λεξίγριφος

Κάποια νότα ἀπ' τὶς ἑφτὰ
Πέφτει μέσα στὸν . . . κουβά,
Καὶ τὸν τίτλο ἀκούω μονάρχη
Ποὺ σὲ μέγα κράτος ἄρχει.

Ἀγκάθι

494. Ἀναγραμματισμὸς

Πέτσινο λουρί, τὸ πιάνω,
Τοῦ μπερδεύω τὰ στοιχεῖα,
Κι' ἀπὸ τὸ λουρὶ σοῦ φτιάνω
Κάποιο κράτος στὴν Ἀσία!

Λουλοὺ

495. Αἴνιγμα

Σὲ δυὸ μέρη—ὄχι τρία—
Θὰ μὲ βρῇς ἂν ψάξῃς τώρα:
Μέσα στὴ Γεωμετρία
Καὶ στῶν Φαραὼ τὴ χώρα.

Ἀγνούλα

496. Μωσαϊκὸν

Ἡ Ἀγγλία κι' ἡ Τουρκία,
Ἡ Γαλλία κι' ἡ Ἑλλάς,
Ἂν δὲν φτάνουν, ἡ Δανία
Κι' ἡ Αὐστρία, ἂν ἀγαπᾷς,
Ἀπὸ ἕνα τους δανείζουν
Κι' ἀδελφή τους σχηματίζουν

Τζιλ

497. Γωνία

```
  ┼ * * * *  = Ἀπόστολος
* ┼ * * *    = Αὐτοκράτωρ ρωμ.
* * ┼ * *    = Δημητριακὸν
* * ┼ * * *  = Βαλκανικὸν ὄρος
  ┼ * * * *  = Βαλκ. πρωτεύουσα
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως θεά, μήτηρ ἥρως.

Κίτρινη Ἀράχνη

498. Κρυπτογραφικὸν

123435678239	= Ποταμὸς τῆς Ἀσίας.
27569	= Κηλὶς
3826569	= Μοῖρα
46793	= Θεότης
572	= Στοιχεῖον
6439	= Πολλοὶ μαζὶ
753869	= Ρωμαϊκὸν ἀξίωμα
823743	= Πληγὴ
96743823	= Νῆσος τῆς Ἀσίας.

Ντίνος Θώμης

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

499—503. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν – τὸ πτερωτὸν— τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην, τέταρτον εἰς τὴν τετάρτην καὶ πέμπτον εἰς τὴν πέμπτην.—Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶναι ὅλαι πόλεις τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἐξ ὧν ἡ τετάρτη λουτρόπολις.

Σεληνιώτικος Ψαρᾶς

504. Ἐλλιποσύμφωνον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τάρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου

* * - * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ὀστοῦν τῶν ἄνω ἄκρων· 2, Ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων· 3, Ἀρχαῖον ἀμυντικὸν ὅπλον· 4, Τὸ ἐναντίον τοῦ πνεύματος· 5, Ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν.

Γεώργιος Χ. Χαραλάμπους

505. Γρῖφος

```
          κτον
        κτον     κτον
Τ Κ Λ        κωπ        ντέ!
        κτον     κτον
          κτον
```

Ἄνθος τοῦ Ἰωνίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 28

324. Πανδαιμόνιον (Πάν, Δαίμων, ἴον). —325. Σαύρα-αὖρα.—326. Ἄραψ-Ψαρά. 327.

```
Σ Α Μ Ψ Ω Ν
Π Α Τ Μ Ο Σ
Ν Ε Ι Λ Ο Σ
Ο Ρ Ε Ξ Ι Σ
Κ Α Π Ρ Ο Σ
Μ Η Δ Ε Ι Α
Ρ Ο Β Ο Α Μ
```

328. ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ ("Αβυδος, Βούδας, οὐρανός, ὕδνον, χρόνος, δρῦς, Σουδάν, Ροδανός). - 329. ΕΚΑΤΗ (τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ε: Ἔλβα, ΚΕρκυρα, ΑπΕννινα, ΤήβΕνος, ἩμίθΕος). — 330. Κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.—331. ***Ὁ μετὰ θάρρους ἐπιμένων νικᾷ*** (ο μὲ τᾶ θα, ροῦς, ἐπὶ μὲ νον, νὶ κᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—665]

Χιονισμένο Δενδράκι, ἀλληλογραφοῦμε; Διεύθυνσις; ἂν θὲς γράφε καὶ πρῶτο. ***Νεοφερμένη***, γιατὶ ἀργεῖς ν' ἀπαντᾷς;

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

[ΑΣ'—666]

Πάρι, μὴ θυμώνεις· ἦταν ἁπλὴ ἀνταπόδοσις στὸ δικό σου, ἐξ ἴσου... σπουδαῖο κατόρθωμα! Ὅσο γιὰ τὴ βολή, τί κρῖμα! Ἦταν μεγάλος... τζεῖφος!..

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

[ΑΣ'—667]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, πέτυχες στὴ Σχολὴ τῶν δοκίμων;

Εὔθυμος Σημαιοφόρος

[ΑΣ'—668]

Ζουζοῦ, εἶσαι πολὺ εὐγενικὸ κορίτσι ἀφοῦ φανέρωσες τὴν ***πραγματικὴ*** ἀλήθεια στὶς τόσες κατηγόριες τῆς... ***Φαουστίνας.***

Πλωτάρχης

[ΑΣ'—669]

«***Τετρανδρία***», σᾶς λέμε ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς «***Τρελλοπαρέας***» δὲν λέγεται Σκαθρος (Διαπλ. Βεβαιότατα).

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ'—670]

Τὸ δοξάρι μου θερίζει: Τζένυ=Ζ.... Καλέ, μὴ λυποψυχᾶς. Ὑποταγὴ ἢ θάθατος.

Τραγουδιστὴς

[ΑΣ'—671]

Τρελλὴ Κουκλίτσα, γιατὶ δὲν γράφεις πρώτη;

Ἀκτὶς Χαρᾶς

[ΑΣ'—672]

Δόξη Στέφανε, ἀδυνάτισες... μπουλοῦκο, καθόλου ἀπ' τὶς ἐξετάσεις;;..

Κίτρινη Ἀράχνη

[ΑΣ'—673]

Στέφανε τῆς Δόξης, πῶς πῆγε τὸ ταξίδι στὰς Ἀθήνας;

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΣ'—674]

Γάργαρη Βρυσούλα, ξαναμπῆκες στὴν κίνησιν; Καλῶς ἦλθες λοιπόν.

Κατάσκοπος 33

[ΑΣ'—675]

Ἔβθυμε Τραγουδιστή, δὲν εἶμαι ἡ Δανάη. Σκέφου, θὰ μ' εὕρῃς. ***Μαυρομαλλοῦσα***

[ΑΣ'—676]

Σπύρος Δ. Στεφανόπουλος = Ἀραπάκι τῶν Πατρῶν. Κόκανος!!!

Πλοίαρχος Γρὰν

[ΑΣ'—677]

Κλέφτης τοῦ 21=Α. Μεσσηνέζης. Κεραμίδα!!! ***Κόμης Μοντάργκ***

[ΑΣ'—678]

Ἀποκαλύψεις: Ἀφρόεσσα=Νίνα Ἀμπελᾶ, Ἄττε Ἰράμ = Μάρθα Μαράτου, Ἐλπιδοφόρος=Ἰωάννης Σκαρδάκης, Χιμαιρικός=Κίμων Πετρόπουλος.

Ἐξυπνότατος

[ΑΣ'—679]

Πειραιωτάκι = Τάκης Παναγόπουλος, Δάκρυ Ψυχῆς=Κρίσπης. Βρῆτε μας.

Γαλιάνδρα, Κλὸ-Κλὸ

[ΑΣ'—680]

Χαίρετῶ τοὺς Ἑανθὸν Ναύαρχον, Πλωτάρχην, Ἔθθυμον Σημαιοφόρον καὶ Ἑανθὸν Δόκιμον. ***Μικρὸς Ἀνθυποπλοίαρχος***

[ΑΣ'—681]

Η ***πειρωτάκοπουλο***, εὐχαρίστως δέχομαι. Δ/σις: Ἐμ. Θεοχαρόπουλον, Διομείας 5—Δ, Ἀθῆναι, διά:

Ἀτρόμητον Διαπλασόπαιδα

[ΑΣ'—682]

Ομίχλη, εἶσαι ἡ Κ..... Μέτρησε τὶς τελεῖες!! Θέλεις νὰ συμπληρώσω; ***Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμορ***

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι